

Jak chutná polský Borš a co je to Rumicub?

aneb volejbalový turnaj v Polsku

Na přelomu dubna a března jsme vyrazili na již téměř tradiční turnaj ve volejbale dívek. Klání je to velmi prestižní, protože se hraje v cizí zemi – v našem spřáteleném družebním městě Piekary, v Polsku.

Po dlouhé, avšak rozhodně ne nudné cestě – posádky obou aut se bavily posloucháním hudby všemožných žánrů od dance po folklor a také sledováním cesty, navigací řidičů a dalšími zajímavými činnostmi – jsme šťastně dorazili na místo. Ujeli jsme rovných 236 km.

Přivítání bylo vřelé. Naši milí hostitelé nás zavedli na ubytovnu – poutní dům byl v centru města, přímo naproti místní bazilice. Ihned poté následovala velmi bohatá večeře, na způsob švédských stolů, jejíž zlatým hřebem byla vyhlášená polská specialita – *Boršč*. Pro nezasvěcence je nutno podotknout, že se nejedná o klasický ruský boršč, tedy hustou polévku se zelím. Ten polský je silný hovězí vývar s červenou paprikou, jehož další zvláštností je, že se pije přímo z hrnku. Tato místní pochoutka nás ale příliš nezaujala, z naší výpravy boršč vypil jen pan ředitel a naše zdravotnice a masérka Anička Čechmanová. Tu však podezříváme z toho, že jej vypila čistě ze zdravotně - zkušebních důvodů, protože se chtěla přesvědčit, že nikomu z nás tato strava neuškodí. Během večeře probíhala srdečná komunikace s našimi hostiteli. Bohužel ne všemu, co mluvili naši polští přátelé jsme rozuměli. A tak vznikaly roztomilé situace, kdy jsme se na sebe jen mile usmívali a nic neříkali.

Po zdravé večeři musela následovat zdravotní procházka městem, při které nás zaujaly velkoryse široké ulice, prostoru pro chodce i auta bylo vskutku na rozdávání. Před spaním jsme si ještě všichni zahráli legendární společenskou hru Rumicub, při které jsme stmelili kolektiv a pak už se odebrali v klidu na kutě.

Pro některé z nás začalo ráno již „nekřesťanský brzy“ – v 6.30 mší svatou v místní bazilice. Následovala skromná snídaně, poté odchod týmu na místo našeho sportovního klání, do poměrně velké, byť ne příliš moderní tělocvičny.

Po rozcvičení následovaly slavnostní projevy starosty města i ředitelky místní školy a zápasy mohly začít. Jejich průběh řídili 2 zkušení rozhodčí a ke cti hostitele musíme říct, že organizace byla vynikající. Před každým zápasem byly čteny hráčky jednotlivých týmů s jejich trenéry. A tak je na místě představit i náš hvězdný tým stávající se z hráček: Tereza Vybíralová, Veronika Tomečková, Kateřina Červenáková, Anna Bekárková, Marie Bekárková, Markéta Osinová a Marie Pacíková.

A začalo klání. Naše bojovnice začaly úvodní zápas proti domácím Piekarnam. Dobrým podáním, pozornou hrou v poli, drtivými smeči Veroniky Tomečkové i dalších hráček a hlavně vyrovnanou hrou celého týmu jsme hladce přehráli místní tým 2:0. První cenný skalp máme! Bylo nám jasné, že pokud se turnaj nezamotá do divokých nepředvídatelných zvrátů, tak bronzová medaile nám nemůže uniknout.

Euforickou náladu nám mírně kazily výkony právě hrajících soupeřek z Katowic, které nastoupily proti hráčkám Siemianowic. Oba týmy hrály fantastický volejbal, radost pohledět. Bohužel horší bylo už pomýšlení, že právě tyto soupeřky nás čekají v následujících zápasech. Přesto nastoupily naše hráčky směle do utkání proti Siemianowicim. Po litém boji, jsme odešli s první prohrou v turnaji, dlužno však říci, že naše hráčky nedaly soupeřkám nic zadarmo. Následoval zápas nejtěžší – Kroměříž proti favorizovaným Katowicím. Velké překvapení nastalo v úvodních minutách zápasu, kdy jsme vedli 5:2 nad loňskými mistry. Po oddechovém čase našich soupeřek se však situace zcela obrátila. Katowice výrazně zlepšily hru v poli a naše jinak vynikající útoky se postupně stávaly úplně bezzubými. Naproti tomu jejich smeče dopadaly do našeho hřiště s velkou přesností a razancí, které přesně definuje výrok naší zdravotnice a masérky Anny Čechmanové – „to sa nedá brat“. Při pohledu na hru

Katowic jsme museli s panem ředitelem konstatovat, že tento tým by nadělal vrásky i silnějším družstvům, nacházejícím se momentálně na špici tabulky Volejbalové ligy Ag. A tak, dle papírových předpokladů, odešly naše hráčky z boje s Katowicemi poraženy 0:2. První výhra nad domácími Piekaremi byla pro nás zároveň výhrou poslední. Místní palubovku tak zcela ovládly Katowice, v závěsu za nimi Siemianowice, **bronz patří nám** a čtvrtou příčku obsadily Piekary.

Po vyhlášení jsme se stačili ještě naposledy projít po městě, nakoupit místní specialitu – bonbóny Krowky, poobědvat s našimi milými polskými průvodci, srdečně se rozloučit a poté již nic nebránilo tomu, abychom se vydali zpět domů.

Do Kroměříže jsme dorazili bez potíží, s náladou vítězů, a s předsevzetím postoupit příští rok v závěrečném hodnocení, bude-li to možné, zase o stupínek výše.

Na závěr nezbyvá než poděkovat hlavně našim milým polským hostitelům, kteří se o nás starali, všem hráčkám za kvalitní a poctivý výkon, také zdravotnici Anně Čechmanové za připravenost zasáhnout svou odbornou pomocí a samozřejmě panu řediteli za organizování a uskutečnění celé výpravy. Myslím si, že se již teď všichni těšíme na pozvání našich polských přátel na příští rok.

Bohatá večeře (s borščem☺)

Večerní taktická příprava s rumicubem

Bronzová radost:

